

கததை எழுத முயலும் போதிலெல்லாம் நான் எனச் சூயத்ததை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன். கததை எழுத எனக்கு வராது என்று சொன்னால் அவன் கடைக்கிறானே இல்லலை. எழுது எழுது என்று என்னை ஆயக்கினைப் படுத்துகிக் கொண்டே இருக்கிறான். ஒரு பொழுதில் மின்னஞ்சலிலும், இன்னொரு பொழுதில் தொலைபேசியிலும் என்று தொல்லைப் படுத்துகிறான்.

„ஒரு ஊரில் ஒரு பாட்டி வடசை சூட்டுக் கொண்டிருந்தாள்“ என்று தொடங்கினேன். அவன் மிகக் கோபமாக „உந்தக் கதையை எத்தனை காலத்துக்குத்தான் கட்டுக் கொண்டிருப்பது?“ என்று கத்தினான்.

எழுதத் தொடங்கியதைக் கிழித்துப் போட்டு விட்டு, இல்லையில்லை அது அந்தக் காலம். எழுதத் தொடங்கியதை அப்படியே விட்டு விட்டு இன்னொரு பக்கத்தை திறந்தேன். எனது கோப்புகள் இப்போது பாட்டி வடசை சூட்டும், நரி திராட்சைப் பழம் சாப்பிட்டதும், காரங்கு அப்பம் பித்ததுத் தின்றதும்... என்று குறை குறையாகப் பல துண்டுகள். அவைகளை எறியவும் மனமில்லை. தொடரவும் தரெய்வில்லை.

புதிய பக்கம் ஒன்றைத் திறந்தேன். மீண்டும் வதோளம் மூரங்கை மரத்தில் ஏறியது. நான் எழுதத் தொடங்கினேன்.

ஒரு ஊரில் ஒரு ராணி இருந்தாள்... அவன் இன்னும் கடுப்பாகி விட்டான்.

„அப்படியெண்டால் உனக்கு எங்கள் ஊர் ராணிகளின் கதைகளைச் சொல்லட்டுமா?“

„என்ன உன் ரை ஜெர்மனியக் கதையளோ? அங்கையிருக்கிற பெண்களுக்கு என்ன குறைச்சல்? எல்லா வசதிகளும் இருக்குது. தாய்க்கிறது கட்ட வோசிங் மெசினில்தானே. கோப்பயைகைக் கட்ட பிஸ் வோசரில்தானே போடீ னம்“

„நீ மட்டுமென்ன மாட்டு வண்டில்லையே திரியிறாய்? மோட்டச்சகைக்கிள் இல்லாட்டில் கால தயேஞ்சுபோடும் எண்டு சொல்லி அதில்தானே பறக்கிறாய். மாற்றங்கள் உனக்கு மட்டுமில்லை. எல்லாருக்கும் தான்.“

„ஹி..ஹி..ஹி..ஹி...“

„சும்மா இளிக்காதை. உனக்குத் தரெயுமோ? கிருபாகரனுக்கும் அவன் ரை பெண் சாதிக் குமிடயிலை ஏதோ பயங்கரப் பிரச்சனையாம். பிவோஸ் மட்டுக்கும் வந்திட்டது.“

„பார் பார் கொழப்பை. வளெநாட்டுக்கு வராமட்டும் „கப்பிடு கப்பிடு எண்டு“ நாண்டு கொண்டு நிண்டு, காதல் கதையெல்லாம் பசே கடிதம் கடிதமாய் எழுதிப்போட்டு இப்பிவோஸ் எடுக்கப் போறாளோ? அவளுக்கு என்ன பிரச்சனை?“

„ஏனிப்ப அவளைப் பசேறாய்? கிருபாகரனிலயையும் பிழையிருக்கலாந்தானே? ஏன் எப்பவும் ஒரு பக்கத்தை மட்டும் பார்க்கிறாய்?“

„என்ன இருந்தாலும்...“

„என்ன? என்ன இருந்தாலும்...”

என்ன இருந்தாலும் அவள் அநுசரிச்சுப் போகோணுமென்பிறியோ?”

„அப்பிடியில்லை...”

„எல்லாரும் நீ நினகைக்கிற மாதிரியில்லை. எத்தனையோ பண்கள் எத்தனையோ சோகங்களை தங்களுக்குள்ளை வசைச்சுக் கொண்டுதான் வாழுகிறார்கள். வணுமெண்டால் உனக்கு நான் சிலபரீனிரை சில பக்கங்களை படிச்சுக் காட்டட்டோ?”

„மற்றையவையினிரை அந்தரங்கங்களைப் பார்க்கிறது தப்பில்லையோ?”

„தப்புத்தான். ஆனால் உனக்கு வறையைப்பிடி நான் விளங்கப் படுத்துலாம்.”

இங்கை பார் ... இது சகானாவின் ரை டயறியிலிருந்து
13.11.2013

மழை அழகாய் இருந்தது. சூடும் வயிலும் கட்ட அழகாய்தான் இருந்தது. மலர்களும் அழகாய் இருந்தன. விழும் இலகையும் கட்ட அழகாய்தான் இருந்தன. கவிதைகள் அழகாய் இருந்தன. வாழ்க்கை மட்டும் கவிதை போல இருக்கவில்லை. நான் எழுதிய

நான்
யார் யாருடன் பசேலாம்
யார் யாருடன் பசேக் கட்டாது
என்பதையெல்லாம்
அவன்தான் தீர்மானிக்கிறான்

தான்
யார் யாருடனெல்லாம்
உறவு வதைத் திருக்கிறேன் என்ற விடயத்தில்
நான் தலையிடவே கட்டாது என்ற
நிபந்தனைகளைச் சற்றும் தளர்த்தாமல்...

என்ற கவிதை அழகென்றும், அருமை என்றும் முகநிலில் நிறுந்துக் கணக்கான கொமென் ஸ்சும், லகை ஸ்சும்.

நிலத்தில் சிதறியிருந்த சோற்றுப் பருக்கைகளையும், சுவரில் ஓட்டியிருந்த மீன்குழம்பின் கறகையையும் சமப்பதற்கு எடுத்த நேரத்தையும் விட, அதிகம் நேரம் எடுத்து துடைத்த எனது மனதின் வலி பற்றி கவிதை படித்த யாருக்கும் திரிந்திருக்காது. எல்லாம் அந்தத் தொல்பைசே அழைப்பால் வந்தது. பார்த்துப் பார்த்து அவனும் இவன் சாப்பிடும் நேரத்தான் அழகைக் கவணுமா? அழைத்தவன் என மகன் வீட்டில் இல்லை என்று நான் சொன்னதும் பசோமல் அழைப்பதை துண்டித்திருக்கலாம்.

„சுகமா இருக்கிறீங்களோ அக்கா?” என்று சும்மா கேட்டு வதைத்தான். „ஓம்” என்று சொல்லி விட்டு நானும் இணைப்பதை துண்டித்திருக்கலாம். சனி எங்கெல்லாம் குந்தியிருக்கும் என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் எனக்குத் திரிவதில்லை. „நீங்களும் சுகமா இருக்கிறீங்கள்தானே...?” நான் கேட்டு முடித்தனோ இல்லையோ எனக்கே

இன்னும் திரியவில்லை. ணொங் என்ற சத்தமும், தொடர்ந்து படாரென்று உடையும் சத்தமும். நடுசு ஒரு தரம் திடுக்கிட்டது. திரும்பினேன் நிலமெல்லாம் சோறும். சுவரில் மீன்குழம்பு வழிந்து கொண்டிருந்தது. மீன்துண்டுகள் பியந்து சிதறந்து ஆங்காங்கு சிதறிக் கிடந்தன. கட்டவகீ ரை, கத்தரிக் காய் வளெளகைக்கறி... என்று பாரக்கச் சகிக்கவில்லை. என்னால் உடனடியாக பதறலில் இருந்து மீளமுடியவில்லை.

கோபம் திறித்தது அவன் முகத்தில். வாய் கவம் நதியாய் கவியது. மகனின் நண்பனைச் சுகம் விசாரித்ததால் அவன் வார்த்தைகளில் நான் விலமைத்துவையும் விடக் கவேலமாக உருண்டனே. பிரண்டனே.

மினகைக்கட்டுச் சமசைச்சதைக் கட்டி அள்ளிக் கொட்டும் போதுதான் மனசுதாங்காமல் ஒரு தடவை அழுது தீர்த்தனே. அதன் பின் எனக்கு அவனோடு பசேவவே பிபிக்கவில்லை.

„இப்ப என்ன சொல்லுறாய்? சகானா இன்னும் அந்தப் புருசனோடேதான் வாழுறான். விட்டிட்டு ஓடலேலை. ஆனால் எத்தனை தரம் மனம் மறுகிச் சாய்ந்திருப்பாளோ..! இப்பவாவது பணைகளுக்கு ஜெர்மனியிலும் பிரச்சனை இருக்குது எண்டிறதை நம்புறியோ?“

„உதென்ன ஆயிரத்திலை ஒண்டுக்கோ அல்லது வடசத்திலை ஒண்டுக்கோ நடக்கும். உதமைட்டும் வசைச்சு, ஒட்டுமொத்தப் பணைகளின் ரை வாழ்க்கையையும் கணக்கிடலோது.“

„அப்ப இன்னும் சிலரின் ரையைப் பபிச்சுக்காட்பிறன் இது நிர்மியின் டயறியிலிருந்து

அவனது நியாயம் எனக்குப் புரியவில்லை. தனது எந்த விடயத்திலும் நான் தலையிடக் கூடாதாம். அவன் எங்கு போனாலும், எப்போ வந்தாலும், யாரோடு சிரித்தாலும் ஏன் யாரோடு படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும் நான் பாராமுகமாய் இருக்க வணைட்டுமாம். அவனுக்கான உணவசைச் சமதைத்து வதைத்து விட்டு, அவனுடைய உடகையையும் தோய்த்து, அயர்ண்பண்ணி வதைத்து விட்டு அவனுக்காக வீட்டிலயே காத்திருக்கவும் வணைட்டுமாம். இது ----- டயறியிலிருந்து

இன்று நிம்மி வந்திருந்தான்.

அவள் பசேினாள். நிறயைப் பசேினாள். ஆண்களமை மனம் கொண்ட மட்டும் திட்டித் தீர்த்தான். அவளது கணவனையும் சரேத்துத்தான். 'அனகேமான எல்லா ஆண்களும்மே தமது மனவையின் கஸ்டங்களை விட மற்றயை பணைகளின் கஸ்டங்களதை தான் கண்டு கொள்கிறார்கள்' என்றான். தனது கணவனின் குறை நிறகைகளைப் பற்றி மற்றயை பணைகளிடம் சொன்னால் நம்புகிறார்கள் இல்லை என்று அலுத்துக் கொண்டாள். அவள் மட்டும்ல்ல பணைகள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். 'என்றை புருசனைப் பார்த்து என்ன அருமயான மனுசன் எண்டு என்றை சிநகேதியள் எல்லாரும் சொல்லினம்' என்றான். 'நான் பாரம் தபிக்கிக் கொண்டுவந்தால் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவயைளிலை ஆரயைவது பார்த்தோடகை கண்டால் ஓடிப்போய் உதவி செய்வார். அவயைளதை தபிரத்திலை கண்டாலகே கதவதை திறந்து பிபிச்சுக்கொண்டு நிற்பார். நான் எவ்வளவு ருசியா சமசைச்சுக்குடுத்தாலும் அதுக்கொரு நொட்டை சொல்லுவார். வறேயாரும் சமசைச்சுக்குடுத்தால் இதெல்லோ சாப்பாடு எண்ட

மாதிரிச் சாப்பிடுவார். அடுத்தவன் பிண்டாட்டியிலை உள்ள கரிசனை
 சொந்தப் பட்டாட்டியிலை இல்லை. அவற்றை செய்கையளைப் பார்த்து எல்லாப்
 பொம்பிளையையும் அவரை அருமையான மனுசன் எண்டுதான் சொல்லினம்.
 எனக்கெல்லோ திரியும் அவரைப் பற்றி' என்றான். இது ---- டயறியிலிருந்து

என் முடிவு என்னதாக இல்லாமல் அவர்களானதாக இருந்ததில் எனக்கு வலி அதிகமாக
 இருந்தது. பிண்டிடுதலகைகாய் மடேயில் பசும் அம்மாவும் என் விடயத்தில்
 ஊர்ச்சனம் என்ன சொல்லும் என்றுதான் பார்த்தான். நான் உளவியல் ரீதியாகப்
 பாதிக்கப் படப் போகிறேன் என்பதைப் பற்றி அவள் அக்கறையைப் படவில்லை. ஊரெல்லாம்
 சொல்லிச் செய்த கல்யாணம் அவர்கள் பார்த்துச் சிரிக்கும் படியாக ஆகி விடக் கட்டாதே
 எனபதில் தான் கவனமாக இருந்தான். இது ---- டயறியிலிருந்து

எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே திரியலேல்லை. அவனோடவை வாழ முடியலேல்லை.
 விட்டிட்டுப் போகட்டோ எண்டு யோசிக்கிறன்.

எல்லாம் மாறும் மாறும் எண்டு நினசைச்சுக் கொண்டே வாழ்க்கை ஓட்டிட்டுது.
 எனக்கு வர வர ஏலாதாம். ஒரு முட்டைக்கோதவை கையிலை கொண்டு திரியிற மாதிரித் தான்
 என்றவை வாழ்க்கை. அவனுக்கு ஒண்டுமே சொல்லலோது. மடக்குநுனியிலை
 கோபத்தவை வசைச்சுக் கொண்டே திரிவான். எந்தநேரத்திலை சீறிப்பாய்வான் எண்டு
 திரியாது. இது ----- டயறியிலிருந்து

என் மனதை வதைத்தவர்கள் எல்லோரையும் உதைத்து விட எனக்கு ஆசைதான்.
 ஆனால் வதைத்து என் மனதைச் சிதைத்தவன் அகனி வளர்த்து அருந்திப் பார்த்து
 வரும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பாதி என்று எல்லோர் முன்னிலும் வாக்குறுதி
 கொடுத்து என்னைத் தனதாக கிக் கொண்ட என் புருஷன்தான். உதைக்கவும்
 முடியாமல் வதையைச் சகிக்கவும் முடியாமல் மனம் தகிக்கிறது. ஆனாலும் வாழ்க்கை..?
 அது... தொடர்கிறது. கலாச்சார வேலி தாண்டும் தரையினி!
 ----டயறியிலிருந்து

உந்தப் பிண்ணியம் எழுதுற ஆக்கள் எல்லாம் புருசன்மாரை பிவோஸ்
 எடுத்துதிடுவினம். நீங்கள் மட்டும் இன்னும் ஒண்டா இருக்கிறீங்கள். எப்பிவோஸ்?
 எண்டு ஒருத்தன் என்றவை புருசனட்டைக் கேட்டானாம். சரியான... இது -----
 டயறியிலிருந்து

40வயதுக்குமேல் ஒரு பிண்டிடு எந்தப் பிரச்சனையையும் கதைக்கவோ சொல்லவோ
 முடியாதா? அதற்கு மனோபோஸை விட்டால் வேறே காரணமே இல்லையா? இது
 -----டயறியிலிருந்து

எனது உலகம் நிரம்பி வழிகிறது
 அவனது பொய்களால் இது -----டயறியிலிருந்து

அவனைப் பற்றிய எந்தச் சாரலும் என்னுள் வீசாத பொழுதுகளில், எந்தவித
 முன்னறிவிப்புமின்றி நான் பயணிக்கப் போகும் பரோந்தை ஓட்டிக் கொண்டு அவன்
 வருவான். இன்றும் அப்படித் தான் வந்தான்.

தபரத்திலு் பரேருந்து வரூம் பரோது நானு் அவனதை நினகைக் கவுமில்லை. கவனிக் கவுமில்லை. பரேருந்துக் கான மாதக் கார்ட்டகைக் காட்டிக் கரண்டு ஏறூம் பரோதுதானு் அவனது கான்தப் பார்வதை என்னதைத் தீணு் டியது. அந்தக் கண்களூக் குள் என்ன..? ஆனந்த மூறுவலா! நட்பாரந்த தழுவலா! தரெய்வில்லை.

அவனூம் நானூம் பசேயதில்லை. சிரித்ததில்லை. அவனு் யார், என்ன பையர், அவனது குடும்பம், இது பற்றியலெல்லாம் அறிய இதனதை வரூடங்களில் ஓரூ பரோதூம் நானு் அக்கறதைப் பட்டதூமில்லை.

எந்த மரூழிகளூக் கும் அப்பாறு் பட்ட அந்த நரூக்கல், அது பரோதூம் மனசதை இன்பக் கடலூக் குள் தள்ளு்
இது -----டயறியிலிருந்து

மனசூக் குள் பட்டாமு் பசி பறக்கத் தரூடங்கூம். அந்த இடத்ததைத் தாண்டப் பரூகிறனே என்னாலுே இப்படித்தானு். காலு் என்னதை அறியாமலுே பிறகே கதை மதூவாக அழூத்தூம். காரக் கண்ணாடியினு் கண்கள் அலதை பாயூம். அங்குதானு் அவனு் நிற்பானு். என்ன பார்வதை அது! என்னதைக் கரூக்கி பரூட்டு இழூத்து விடூம் கான்தப் பார்வதை. ஓரூ கணம்தானு். எனது காரு் அவனதைத் தாண்டி விடூம். அந்தப் பார்வையினு் வாசம் மட்டூம் என்னுள்ளுே பரவி மனசலெல்லாமு் சந்தரூச வரசனதை வீசூம். வாயு் மலர்ந்து உதூகள் விரிந்து தானறியாமலுே ஏனிறு் தநுஞ்சு விம்மி விம்மித் துள்ளுது... என்னு் மூணுமூணூக் கும். அந்தப் பார்வதை இனித்துக் கரூண்டுே இரூக் கும், வீடூ திரூம்பிய பினு் எதறூ காகவாவது எனு் கணவனு் எனு் தூசீ நிற்பாயூம் வரதை. இப்பரூது அவனு் எரிசுசலூடனு் இடதை மறித்தானு். „இது சரியணு் டறியலுே? வீட்டிலதை பரூசனு் இரூக் கத்தக் கதாயு் ரரூட்டிலதை ஓரூத்தனு் ரரை பார்வதைக் கரூண்டி கண்கள் அலதை பாயூறதூம், சந்தரூசிக் கிறதூம்?“ கத்தினானு்.

„சூம்மா கத்தாததை. அமதையாக யலூசி. எது சரி? எது பிழை? என்னு் தயாரு் தீர்மானிக் கிறதூ? நீ மட்டூம் என்ன சய்யிறாயு்? ஆற்றையூம் மனவையதைப் பார்த்து நீ அசடூ வழியிறலுே லையலுே? அவையலினு் ரரை பார்வதைக் காக ஏங்கித் தவமிரூக் கிறலுே லையலுே? அந்தப் பரூம்பிளதை உன்னதைப் பார்த்துசு் சிரிசுசாலு் உனக்கு உசுசியிலிருந்து உள்ளங்காலு் வரதை குளிரூது. ஆனாலு் உன்ரதை மனவையதைப் பார்த்து யாராவது சிரிசுசாலு் உனக்கு மனமூ் கரூதிக் குது. மூதலு் உன்ரதை மனவையதைக் காதலிக் கப் பழகிக் கரூள். அவளதைக் காதலலுே பார். சாதாரணமாகப் பண்கள் விரூம்புவது சாயந்து கரூள்ளு் தரூதானு் தரூளையூம், அணதைத் தூக் கரூள்ளு் அன்பையூமலுே. அது பரூம்பாலான பண்களூக் கும் வீட்டில் கிடதைப் பதில்லை. அவர்களில் சிலர்தானு் எங்கயூவது கிடதைத் தூ விடூம் ஓரூ கண்சிமிட்டலிலலுே, வார்த்ததை ஜாலத்திலலுே தம்மதை இழந்து விடூகிறாரகள்...“

அவனு் கரூபத்தினு் உசுசுத்துக் கலுே பரூயிரூந்துானு். „நிற்பாட்டு. இதுக் கும்லுே எனக் கரூண்டூம் சரூலலாததை. உன்னலுே கதைக் கவலுே ஏலாது. எப்ப பார்த்தாலூம் விதணு் டாவாதமூ். எனக்கு உன்ரதை கதையூம் வணு் டாமு். கத்தரிக் காயூம் வணு் டாமு். என்னதை விடூ. நானு் பரூறனு் “ சினந்துசீ நினானு். தரூடர்பதை வகைமாகத் துணு் டித்தானு்.

இவனு் பரூன்னானவரகளூக் கும் மூனு் எதயைழூதி எனு் கணு் டனே. எழூத்து் தரூடங்கிய இதையூம் அப்படியலுே விடூ விடூ, எனு் வலுேயதைப் பாரக் கத் தரூடங்கினனே.

□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□

Written by சந் திரவதனா

Monday, 04 December 2017 10:17 - Last Updated Wednesday, 21 February 2018 09:20

- □□□□□□□□□□

3.11.2016